

Arrest

nr. 91 186 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HAEGEMAN verschijnt en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Arabische vrouw met de Iraanse nationaliteit, afkomstig uit Ahwaz. Op een dag werd uw broer S.(...) H.(...) verwittigd door een vriend van uw overleden vader dat hij Iran diende te verlaten omdat zijn leven in gevaar was. Aangezien u enkel uw broer heeft in Iran besloot u met hem mee te gaan. In de luchthaven Imam Khomeiny te Teheran namen jullie, in het bezit van jullie paspoort, het vliegtuig richting Istanboel. Van daaruit namen jullie het vliegtuig richting België waar jullie in de luchthaven van Zaventem, op 20 september 2012 asiel hebben aangevraagd.

Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw broer H.(...) S.(...) (O.V. 7.577.734). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratief dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u Iran – aangezien er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd en u bijgevolg geregistreerd stond in de computer van de luchthavens waardoor u niet voorbij de grenscontrole zou kunnen passeren – illegaal te hebben verlaten. U verklaarde, samen met uw zus S.(...) F.(...) (O.V 7.577.735), met behulp van een smokkelaar, de boot te hebben genomen richting Oman en van daaruit naar Dubai te hebben gereisd, waar jullie het vliegtuig hebben genomen naar een onbekend transitland. Vandaaruit zouden jullie met het vliegtuig naar België zijn gevlogen (CGVS p. 7).

Echter, uit het verslag van de Belgische federale politie, dat werd opgemaakt onmiddellijk na jullie aankomst in België en werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat in jullie bagage een instapkaart voor de reisweg Imam Khomeiny luchthaven te Teheran richting Istanboel, op uw naam en op datum van 14 september 2012 – vier dagen voor het door u beweerde vertrek uit Iran – werd aangetroffen. Geconfronteerd met deze feiten bleef u vasthouden aan uw eerdere verklaringen. U verklaarde nogmaals uitdrukkelijk Iran illegaal met de boot te hebben verlaten. Meer nog, u beweerde dat dit document helemaal niet werd teruggevonden in jullie bagage (CGVS p. 7-8). Uw zus, die eveneens geconfronteerd werd met deze feiten, verklaarde in eerste instantie dat zij de instapkaart inderdaad in haar bezit had maar dat dit een oud document was (CGVS zus F.(...) p. 5). Geconfronteerd met de datum 14 september 2012, aanwezig op de instapkaart, gaf zij, na enig aandringen, toe dat jullie gelogen hadden en dat jullie beiden, in het bezit van jullie eigen paspoort, op 14 september 2012, vertrokken zijn vanuit de luchthaven Imam Khomeiny te Teheran, richting Istanboel (CGVS zus F.(...) p. 5-6). Dat u, ondanks het feit dat u uitdrukkelijk verklaarde dat er een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd en u, omwille hiervan, onmogelijk de grenscontrole zou kunnen passeren, Iran op legale wijze heeft verlaten is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Daarnaast dient gewezen te worden op een aantal elementen die de waarachtigheid van de door u aangehaalde politieke activiteiten en de authenticiteit van uw beweerd politiek engagement ondermijnen. U beweerde sympathisant te zijn van de Arabische oppositiepartij Hezbe Democrate Al Ahwazi. U weet echter zo goed als niets van deze partij. U kent enkel de naam van de voorzitter van de partij, Aref Al Khabi, die volgens uw verklaringen ook de partij zou hebben opgericht, samen met een aantal andere personen. Gevraagd naar de namen van die andere personen diende u het antwoord schuldig te blijven. U kon ook niet zeggen wanneer de partij precies werd opgericht. Ook andere kopstukken, leden met een functie binnen uw partij kende u niet. Ook op de vraag waarom u precies sympathisant geworden bent van deze partij en niet van een andere Arabische oppositiepartij gaf u een vaag en onduidelijk antwoord. U verklaarde louter dat er verschillende partijen zijn en dat er ook partijen zijn die veel zeggen maar geen visie of activiteiten hebben. Hoewel u verklaarde dat er meerdere Arabische oppositiepartijen zijn kon u slechts één andere partij die opkomt tegen het Iraanse regime opnoemen. U beweerde voorts, als sympathisant van de partij, informatie te hebben verzameld over mensen en/of groepen Arabieren die gearresteerd zouden worden en die informatie te hebben doorgegeven aan de partij. Nochtans kon u geen enkele naam noemen van één enkele gearresteerde, veroordeelde of vermoorde Arabier. U kon zelfs geen enkele naam geven van een lid of aanhanger van uw eigen partij die gearresteerd zou zijn (CGVS 12-17).

Dat er aan uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht blijkt tevens uit het feit dat u geen enkel (begin van) bewijs van de door u ingeroepen feiten hebt aangebracht. Zo beschikt u over geen enkel document (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) dat de door u aangehaalde problemen enigszins kan staven. U weet zelfs niet of er reeds een gerechtelijke procedure

tegen u is opgestart noch of u reeds veroordeeld bent bij verstek (CGVS p. 20). U verklaarde weliswaar dat de autoriteiten, na uw vertrek uit Iran, nog naar u zijn komen vragen. Aanvankelijk verklaarde u dat u geen idee had wie naar u gevraagd heeft noch op welke manier –telefonisch of persoonlijk - er naar u werd gevraagd. Ook op de vraag hoeveel keer men naar u gevraagd heeft diende u het antwoord schuldig te blijven. Even later wijzigde u uw verklaringen en zei u dat “de veiligheid” naar u was komen vragen. Zij zouden bij uw oom langs moederskant, die een winkel uitbaat naast jullie woning, zijn langsgelopen. Uw neef, van vaderskant, die een supermarkt heeft aan de overkant van de winkel van uw oom, zou alles gezien hebben (CGVS p. 4-5). Uw zus F.(...) verklaarde dan weer dat u noch uw vader familieleden hebben die in de buurt wonen of er een supermarkt zouden uitbaatten (CGVS 2-3).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw geboorteboekje, de kopies van het geboorteboekje van uw vader en van uw twee overleden zussen, bevestigen uw identiteit en afkomst en het feit dat uw vader en zussen overleden zijn. Hier wordt in deze beslissing niet aan getwijfeld. De documenten betreffende het werk van uw vader tonen aan dat uw vader werkzaam was bij de Iraanse autoriteiten maar kan evenmin bovenstaande vaststellingen omtrent het gebrek aan geloofwaardigheid van uw beweerde problemen wijzigen."

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw geboorteboekje bevestigt uw identiteit en afkomst, waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar broer, H.S. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 91.185 van 8 november 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van haar broer H.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van de artikelen 1 en 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker verwijst naar de definitie van het begrip vluchteling in artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en stelt aan de voorwaarden van de definitie te voldoen. Verder is verzoeker het niet eens met de concrete motieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen. Verzoeker stelt niet de waarheid te hebben verteld met betrekking tot zijn reisweg en de omstandigheden waarin de reis gebeurde. Verzoeker geeft een nieuwe versie van de feiten weer en verklaart thans dat hij via een vriend van zijn vader, die aan de grenscontrole zat, in de luchthaven van Teheran kon vertrekken. Verzoeker heeft dit aanvankelijk verzwegen gezien hij wilde vermijden melding te maken van de betrokken majoor van de grenscontrole omwille van het feit dat hij zich zeer bewust was van de risico's die deze man voor hem nam. Het is volgens verzoeker niet zo dat zijn relaas en zijn vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst niet waarachtig zijn omdat hij de waarheid niet vertelde over zijn vluchtroute.

Verzoeker wijst er tevens op dat indien het juist is dat zijn kennis over de partij 'Hezbe Democrate Al Ahwaz' (ADP) eerder beperkt is, dit niet wegneemt dat hij wel degelijk sympathisant is van deze partij en

van 24 augustus 2012 tot 26 augustus 2012 naar hun congres in Istanbul is geweest. Dit wordt bevestigd door een mail van de voorzitter van de ADP, de heer Aref Al-Kaabi die eveneens bevestigt dat de activiteiten van verzoeker voor de ADP dateren van 2006 en dat hij bij terugkeer naar Iran executie riskeert.

Verzoeker meent ook dat de commissaris-generaal zijn activiteiten fout heeft geïnterpreteerd. Verzoeker kende de leden van de partij waarvan hij sympathisant is niet, doch kon wel per email contact opnemen met het hoofdkwartier, zodat van daaruit de leden, die mogelijks in de buurt woonden, konden verwittigd worden. De interventienota's die hij kon raadplegen op het politiekantoor waar zijn vader werkte, bevatten geen namen, zodat hij er ook geen kon noemen, noch van geviseerden, noch van ontsnapt. Volgens verzoeker wordt zijn deelname aan de betoging waar zijn arm gebroken werd niet in overweging genomen bij de beoordeling van zijn pro-Arabische overtuiging.

Verzoeker meent dat het onterecht is dat de commissaris-generaal van oordeel is dat, omdat hij niet over documenten beschikt die aantonen dat hij het voorwerp is van gerechtelijke vervolging, er geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaringen. Het ontbreken van stukken is geen afdoende motivering om het relaas ongeloofwaardig te maken. Waar hij kan heeft hij stukken aangebracht, zo onder meer het bewijs dat zijn vader op het politiekantoor werkte zodat het feit dat hij informatie kon bekomen volkomen aannemelijk is. Onterecht wordt dit stuk enkel beschouwd als een begin van bewijs van het werk van zijn vader.

Voorts stelt verzoeker dat het logisch is dat hij niet weet of er een gerechtelijke procedure werd opgestart. Het loutere feit van naar Istanbul gaan is niet strafbaar, maar hij weet niet welke (drog)redenen de autoriteiten opgegeven hebben om hem aan te pakken. Hij weet wel, omdat enerzijds kolonel Salehi het hem gezegd heeft, dat indien hij gebleven was hij gedwongen zou worden tot valse bekentenissen en omdat anderzijds men hem in het verleden al eens valselijk beschuldigde van diefstal, om geen andere reden dan dat hij 's avonds laat op straat was, dat zijn leven minstens zijn fysieke integriteit in gevaar is. Verzoeker meent tevens dat de waarachtigheid van zijn verklaringen onderstreept worden door het feit dat hij van een oom die vlakbij een supermarkt uitbaat, vernomen heeft dat de autoriteiten bij hem thuis zijn langs gekomen.

Verzoeker herhaalt dat hij in eerste instantie oprecht verklaarde dat hij niet weet tot welke dienst diegenen die langskwamen behoren en dat hij later verklaarde dat hij veronderstelde dat het de veiligheidsdiensten waren. Verzoeker ziet niet in hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dat verband enige tegenstrijdigheid heeft gevonden. Verzoeker en zijn zus vernamen dit wel degelijk via een familielid dat een winkel uitbaatte vlakbij hun huis. Verzoeker legt vervolgens uit hoe de familieband met voormeld familielid in mekaar zit. Volgens verzoeker is zijn deelname aan het congres voldoende om zijn vrees te rechtvaardigen.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Zo werd vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers vrees voor en vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn sympathieën en engagement voor de oppositiepartij 'Hezbe Democrate Al Ahwaz'.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de verklaringen van verzoeker als zou hij en zijn zus Iran illegaal per boot verlaten hebben aangezien er een arrestatiebevel tegen verzoeker werd uitgevaardigd en hij bijgevolg geregistreerd stond in de computer van de luchthavens waardoor hij niet voorbij de grenscontrole zou kunnen passeren (gehoorverslag CGVS, p. 7, 19, 20), niet verzoekenbaar zijn met het gegeven dat in verzoekers bagage een instapkaart voor de reisweg Imam Khomeiny luchthaven te Teheran richting Istanboel, op zijn naam en op datum van 14 september 2012 – vier dagen voor het door hem beweerde vertrek uit Iran – werd aangetroffen (gehoorverslag CGVS, p. 7; Landeninformatie). Dat verzoeker, ondanks het feit dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat er een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd en hij, omwille hiervan, onmogelijk de grenscontrole zou kunnen passeren, Iran op legale wijze heeft verlaten is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten.

Waar verzoeker aangaande zijn reisweg en de omstandigheden waarin hij zijn geboorteland verlaten heeft in zijn verzoekschrift een nieuwe versie van de feiten weergeeft en stelt deze niet eerder te hebben durven weergeven, omdat hij wilde vermijden melding te maken van de betrokken majoor van de grenscontrole gezien hij zich zeer bewust was van de risico's die deze man voor hem nam, herstelt zijn geloofwaardigheid niet. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij zijn volledige

medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming (RvS van 9 december 2004, nr. 138.310). Verzoeker heeft nagelaten de 'ware' toedracht van de omstandigheden van zijn vertrek weer te geven. Niettemin mag er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

2.4. Waar verzoeker er ongeacht zijn kennis over ADP op wijst dat hij wel degelijk sympathisant is van deze partij en van 24 augustus 2012 tot 26 augustus 2012 naar hun congres in Istanbul is geweest, dient te worden opgemerkt dat van iemand die zijn land ontvluchtte wegens zijn betrokkenheid bij een oppositiepartij, het redelijk te verwachten is dat hij deze partij uitvoerig kan toelichten en zijn engagement aannemelijk maakt. Er kan derhalve een redelijke kennis verwacht worden over de oprichters van de partij, de oprichtingsdatum, de kopstukken van de partij en de reden waarom hij sympathieën had voor deze partij. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker desbetreffend in gebreke blijft. Verzoeker brengt geen overtuigend argument aan waarmee hij kan aantonen dat de vragen hieromtrent kennelijk onredelijk zouden zijn in het licht van zijn verklaringen. Volgens verzoeker werd hij immers op het voormelde congres zelfs uitgenodigd als activist in Ahwaz die de situatie in Ahwaz goed kent (gehoorverslag CGVS, p. 18) en hielp hij de partij door middel van het doorgeven van informatie omtrent bepaalde arrestaties (gehoorverslag CGVS, p. 13, 15). De vragen die aan verzoeker gesteld werden inzake zijn politieke engagement zijn mede gelet op voormelde verklaringen dan ook niet ingewikkeld te noemen. Aangezien verzoekers politieke engagement de kern uitmaakt van zijn asielrelaas, kan er, gelet op zijn fundamenteel gebrekkige kennis van de politieke partij waaraan hij zijn problemen koppelt, geen geloof worden gehecht aan dit asielrelaas. Verzoeker toont bovendien niet aan daadwerkelijk aanwezig te zijn geweest op het desbetreffende congres.

Om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Het bijgebrachte e-mailbericht (van de Belgische afdeling) van de ADP kan dan ook geenszins afbreuk doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal. Ook gelet op de manipuleerbaarheid van e-mailberichten en op het feit dat het in voormelde mail vermelde e-mailadres door om het even wie kan worden aangemaakt zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan, kan er geen bewijswaarde aan dergelijke berichten worden toegekend.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker verklaarde dat hij informatie die hij kon inwinnen op het politiekantoor waar zijn vader werkte met betrekking tot te verrichten arrestaties van personen of groepen aan de partij doorgaf (gehoorverslag CGVS, p.14), waardoor het niet geloofwaardig is dat deze informatie over te verrichten arrestaties nooit concrete namen van personen zou bevat hebben zoals verzoeker thans verklaart. Daargelaten of de interventienota's namen zou bevat hebben, is het eveneens ongeloofwaardig dat verzoeker, als sympathisant van de ADP, niet één naam kan weergeven van een lid of aanhanger van de partij die gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 15), wat opnieuw de geloofwaardigheid van zijn verklaringen sympathisant te zijn van de ADP ondermijnt.

2.6. Waar verzoeker stelt dat zijn deelname aan de betoging waar zijn arm gebroken werd niet in overweging werd genomen bij de beoordeling van zijn pro-Arabische overtuiging, dient te worden opgemerkt dat dit element louter aangeeft dat hij heeft deelgenomen aan een betoging maar zich niet uitsprekt over zijn sympathie en engagement voor de ADP. Het loutere feit dat verzoeker in 2005 heeft deelgenomen aan een betoging van de Arabieren in Ahwaz is geenszins een begin van bewijs van zijn sympathie en engagement voor de ADP, waarop zijn vluchtelingenrechtelijke vrees is gesteund.

De Raad stelt tevens vast dat het door verzoeker neergelegde attest d.d. 17 oktober 2012 van dr. Temmerman aangaande vaststellingen met betrekking tot een operatie aan de arm evenmin van aard is dat het verzoekers geloofwaardigheid kan herstellen.

2.7. Waar verzoeker stelt dat het logisch is dat hij niet weet of er een gerechtelijke procedure werd opgestart gezien hij niet weet welke (drog)redenen de autoriteiten opgegeven hebben om hem aan te pakken, dient verzoeker er op te worden gewezen dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De vaststelling dat verzoeker geheel onwetend is of er reeds een gerechtelijke

procedure tegen hem werd opgestart (gehoorverslag CGVS, p. 20) wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

2.8. Hoewel verzoeker niet inziet hoe de verwerende partij een tegenstrijdigheid ziet in zijn verklaringen, blijkt uit het administratief dossier nochtans duidelijk dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij niet weet wie naar hem gevraagd heeft noch op welke manier –telefonisch of persoonlijk - er naar hem werd gevraagd, doch later verklaarde dat “de veiligheid” naar hem was komen vragen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Zij zouden bij zijn oom langs moederskant, die een winkel uitbaat naast zijn woning, zijn langsgesproken (gehoorverslag CGVS, p. 4). Zijn neef, van vaderskant, die een supermarkt heeft aan de overkant van de winkel van zijn oom, zou alles gezien hebben (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5). Voormelde verklaringen zijn bovendien strijdig met de verklaringen van verzoekers zus die stelde dat noch verzoeker, noch hun vader familie hebben die in de buurt wonen of er een supermarkt zouden uitbaten (Landeninformatie, gehoorverslag zus CGVS, p. 2, 3). De uitleg van verzoeker in zijn verzoekschrift over hoe de familieband in elkaar zit en dat het derhalve niet over naaste familie gaat, kan geenszins een afdoende verklaring vormen voor deze tegenstrijdigheid.

2.9. De Raad wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, vormt het gebrek aan een begin van bewijs of zijn verklaringen omtrent de vluchtroute niet de enige reden voor het ongeloofwaardig bevinden van het relaas. Het is het geheel van de vaststellingen, gecombineerd met de ontstentenis van elk begin van schriftelijk bewijs, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig wordt ondermijnd. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker tot op heden geen enkel stuk neerlegt waaruit zijn problemen met de Iraanse autoriteiten, namelijk het feit dat een arrestatiebevel tegen hem werd uitgevaardigd en hij gerechtelijk zou vervolgd worden (gehoorverslag CGVS, p. 20), blijkt. De documenten betreffende het werk van verzoekers vader tonen aan dat zijn vader werkzaam was bij de Iraanse autoriteiten. Uit deze stukken blijkt echter geenszins dat verzoeker sympathieën had voor de ADP en omwille van zijn sympathieën en engagement gevisieerd werd door de Iraanse autoriteiten.

2.10. Het voorafgaande in acht genomen, kan er niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker voert geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.12. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 november tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF